

HÄR KOMMER JAG!

MAX: Ibland är livet perfekt, som nu till exempel. Maxat!
–Maxade Max! gnolade han för sig själv.

Nån gång skulle han göra en hel sång på det, tänkte han. Den skulle bli hans signatur. Maxade Max. Fast ännu så länge fanns bara de två orden. Och just nu räckte det.

Det hände att han satte ihop små sånger och melodier. Han och Acke hade till och med talat om att starta ett band. Max tyckte att det skulle heta ”Maxat”, fast Acke var mer tveksam till namnet. Nå, det fick ge sig.

Tolv år är en perfekt ålder, åtminstone ibland. Man är inte så där pytteliten längre. Man kan göra grejor, och det blir något. Folk lyssnar på en och tar en på allvar. Mer än förr i alla fall.

Och idag var det en härlig dag.

–Det är väl lika bra att jag skriver hela terminen ut? hade Syster sagt.

Perfekt! Max blev befriad från idrotten för resten av våren! Det var mamma som ringt och talat med Syster om hans eviga förkylningar. Och att han var så trött. Och att han nog skulle må bättre av att få gå ut på egen hand i solen på idrottstimmarna. ”Max är inte så mycket för idrott.”

Max flinade. Han hade väl inte varit mer förkyld än resten av klassen. Och trött? Ja, inte just nu i alla fall! Men morsan var bra på att snacka. Ibland var det praktiskt med en sån morsan. Hon hade totalt snackat omkull Syster.

Bravo, morsan!

Egentligen var problemet att gympamajen var en obehaglig tönt. Max var inte rädd för honom, inte direkt. Men obehagliga människor ska man väl ha att göra med så lite som möjligt? Och visst var det tusen gånger bättre med en håltimme ibland. Då kunde han gå till Spelhålan eller Hobbykällarn. Svindyrt men kul.

Perfekt också att Acke hade astma. Han behövde inte heller vara med på idrotten. Så nu skulle de två kunna göra en massa kul på håltimmarna!

Max såg på klockan. Halva NO-timmen hade gått tack vare besöket hos Syster, så nu slapp han läxförhöret också. Perfekt det med.

Fast Max gillade Ola. Han var kul. Och så kunde han förklara så att det blev intressant. Man kanske inte kan vara rocksångare hela livet? Man kanske borde stadga sig så småningom och bli kärnfysiker?

–Det var min NO-lärare Ola Grandell som först väckte mitt intresse för fysik, skulle han säga när han tog emot nobelpriset. (Hur stort är nobelpriset i fysik? Nån miljon, kanske? Räcker till en hel inspelningsstudio.)

Och vår var det också och alldeles ljust i luften. Kan livet bli bättre?

Max trodde inte det, när han muntert vräkte upp dörren till klassrummet och stegade in.

–Här kommer jag från Syster! hojtade han glatt.

Tänkte att Ola skulle le mot honom.

–Du verkar på gott humör! skulle han säga. Och då skulle Max få tillfälle att berätta att han fått fritt från idrotten för resten av terminen.

–Somliga har det bra förspant! skulle Ola skratta.

Han var sån. Öppen och trevlig och behandlade elever som människor. Allt detta hann Max tänka, medan han öppnade klassrumsdörren och hojtade:

–Här kommer jag från Syster!

Ola såg ilsket upp.

–Ja, det märker jag nog! röt han. Gå och sätt dig och apa dig inte!

Klassen skrattade. Blodröd i ansiktet gick Max och satte sig på sin plats. Han hade velat sjunka genom jorden, dö, gå upp i atomer.

Han avskydde NO, och han hatade Ola.

Och mest av allt hatade han sig själv, fast han visste inte varför.

FRÅGOR TILL MAX BERÄTTELSE:

1. Max gillar att dagdrömma, och det kan väl vara kul. (Popstjärna, nobelpris i fysik etc) Kan du känna igen dig?
2. Men i den här berättelsen bidrar faktiskt dagdrömmandet till att sänka honom. Hur då?
3. Har Max alldeles missbedömt Ola? Så att Ola inte alls är så trevlig som Max först trodde, utan en ovanligt elak och dum lärare?
4. Om nu Max tycker det och riktigt hatar Ola, varför hatar han då samtidigt sig själv? Det var ju Ola som var dum!
5. Har du blivit sårad på liknande sätt nån gång? Vad är det som gör det så obehagligt? Varför kan Max inte bara flina litet och skaka det av sig?

HÄR KOMMER JAG!

OLA: Tre dagar kvar.
Sen skulle amorteringen på huset betalas, och han hade fortfarande inga pengar.

Ola Grandell satte på autopiloten. Numera gick det bra att både undervisa och fundera på annat samtidigt, som hur man får ihop 12 328 kronor på tre dar.

Banklån? Nej, inte får man banklån för att betala en bankränta... Mikaelas studiemedel skulle ha täckt amorteringen, men pengarna hade blivit försenade. Brorsan? Gick det att låna av honom? Men han hade ju aldrig pengar själv. Löneförskott? Pinsamt. Och vad skulle de sen leva av under resten av månaden? Studiemedlen kunde dröja. Återstod pappa. Men det tar emot för en vuxen karl att springa till föräldrarna och låna. I synnerhet som både pappa och mamma hade varit emot villaköpet.

–Hur ska ni klara amorteringarna? hade pappa ojat sig.

Men bankens kalkyler och hans egna beräkningar hade sett bra ut, så han hade bara skrattat åt sina oroliga föräldrar.

–Ta det lugnt, jag är vuxen nu. Det här klarar Mikaela och jag.

–Ja, vi har ju inte råd att ta mera av våra små besparingar, hade mamma sufflerat. Vi har bara precis så mycket att det räcker till begravningen. Man vill ju inte ligga till last. Sen har vi bara vår lilla pension...

Ola hade nästan blivit sur.

–Det klarar sig, mamma! hade han ropat. (Gumman hörde ju så dåligt numera.) Jag lovar att det inte ska bli några problem! Det har vi räknat ut.

–Men ser du, pappa och jag har räknat ut att vi måste ha till begravningen. Vi är inte så unga och starka längre.

Pinsamt. Fruktansvärt pinsamt att krypa till korset och be att få låna. Och inte skulle det hjälpa att förklara, att det faktiskt berodde på att CSN som vanligt var försenade med studiemedlen. Då skulle han bara få ännu en moralkaka om det förkastliga i att leva på lån. ”Statsministern säger att ’Den som är satt i skuld är inte fri’. Har du hört det, Ola?”

Om Göran Persson ändå kunnat hålla sin breda käft! De där orden hade etsat sig in i Olas föräldrar.

Klassen började bli surrig.

Grandell koncentrerade sig på undervisningen.

Det var för varmt, för mycket vår utomhus. Det gjorde både honom och klassen degig. Bäst att ta ett lite fastare grepp om tyglarna.

Normalt gillade han att undervisa. Han tyckte själv att han var en rätt bra lärare. Men han visste också av erfarenhet hur lätt det gick att tappa greppet om en klass. Och sen var det nästan hopplöst att få det tillbaka.

Han var inte rädd för sina elever, men han hade respekt för dem. Trevliga öppna ungdomar kunde på ett ögonblick förvandlas till vilddjur, sånt har man ju hört om. Att vara lärare är lite som att vara lejonvärdare. Normalt är det stora snälla katter, rara och tillgivna. Men på ett ögonblick kan de kasta sig över en. Man får aldrig visa sig svag, alltid ha piskan beredd.

Grandell rös trots värmen. Vanliga hyggliga ungar kan vara grymma ibland.

Då rycktes dörren upp.

In stormade lille Max, högljutt hojtande. Normalt var han en trevlig kille, men nu ville han tydligen kaxa sig.

Grandell snärtade till på ren reflex, och det funkade. Max dröp iväg och satte sig utan ett ord.

Som att vara lejonvärdare, tänkte Grandell. Aldrig sänka garden.

Sen återgick han till sitt vanliga trevliga jag.

Det här är en bra klass, funderade han, samtidigt som han drog ett skämt som fick alla att skratta. De gillar mig både för att jag är hygglig och för att jag aldrig sänker garden. Det gör dem trygga.

FRÅGOR TILL OLAS BERÄTTELSE:

1. Har Olas privata bekymmer att göra med att han ryter åt Max?
2. Tror Ola att Max blir särskilt ledsen? Tror du?
3. Att vara lärare är lite som att vara lejonvärdare, tänker Ola. Stämmer det?
4. Är Ola rädd för sina elever?
5. Blir klassen trygg av en lärare som aldrig sänker garden?

HÄR KOMMER JAG!

FRÅGOR TILL BÅDA BERÄTTELSENA:

1. Vad betyder det för Ola att en lärare har respekt för sina elever? För Max?
2. Skulle Ola rutit till som han gjorde, ifall han kunnat läsa Max tankar?
3. Hur kan Ola och Max få en bra relation igen?